

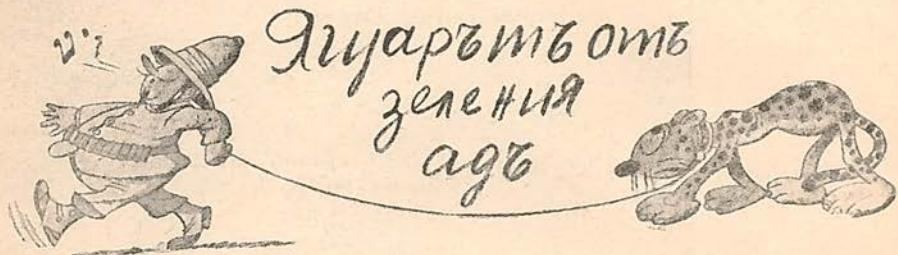
ИЛЮСТРОВАНО ДЕТСКО СПИСАНИЕ

Безплатно приложение на
„ДОМАКИНЯ И МАЙКА“
Година VI Книнка 53

Уредждана СТРИНА ЛИНА и
ЗМЕЙ ГОРЯНИН

Одобрено отъ Министерството на народното просвещение съ окръжно № 3830
отъ 11. XII. 1935

БОЯНЪ ГЕОРГИЕВЪ

— Не! рече Чичо Анди и удари масата съ пестникъ. Азъ пакъ ще ида въ Африка! Тия звърове на празно ме изплашиха тогава. На, чети тукъ, рече той и извади отъ джоба си омачканъ вестникъ. Вижъ тая снимка: Лордъ Уенсбъри заедно съ убитите отъ него лъвове. Щомъ хората могатъ да се справятъ съ такъвъ едъръ ловъ, и изъ ще се спряя. И при това, азъ вече научихъ майсторията да бъдешъ победител и укротител на диви звърове.

Чичо Анди се наведе и тайнствено пошепна на ухото ми:

— Слушалъ ли си нъщо за факира Йоги? Да, нали?... Е, тогава всичко е въ редъ.

Понеже го гледахъ въ недоумение, той съжалително прибави:

— Ей че си прости! Ами че той ще ми даде талисманъ, който притежава вълшебна сила: ха си го туриль въ джоба, ха тръгнали следъ тебе послушно като кученца всички звърове отъ джунглата!... Да, да, не ме гледай така изблещено: знай си работата!

Азъ поклатихъ съмнително глава. Чичо Анди ми се изсмѣ и тупна по рамото.

— Ставай!

— Накъде?

— Ставай, ти казвамъ. Отъ тукъ отиваме право при факира, за да се убедишъ, че говоря истината.

— Ама какъ така...

— А бе, я тръгвай и не разсаждай!

Следъ като изминахме големите булеварди, Чичо Анди се впусна въ лабиринтъ отъ тесни, тъмни улички. Най-после спрѣхме предъ къща, надъ която гръбеше изкуствена неонова звезда. Чичо Анди получука кратко три пъти. Вратата бавно сама се разтвори и показа страшно тъмно антре. Ние се поколебахме. Отведенажъ въ мрака отъ една лъвска уста изригна пламъкъ: Ние се стъписахме и обърнахме, но въ туй време чухме далечень гласъ: „Влѣзте и не бойте се!“ Върнахме се и нерешително прекрачихме прага. Въ този моментъ лъсна свѣтъль лжчъ и се задвижи напредъ. Тръгнахме подиръ него въ безкрайно дълъгъ коридоръ. Най-после лжчъ спрѣ предъ една врата. „Влѣзте!“ пакъ чухме далечния гласъ. Потърсихме ръжка, но вратата сама се отвори. Блъсна ни синкова свѣтлина. Отначало нищо не различихме. „Елате!“ пакъ рече гласътъ. Влѣзохме въ стаята. Вратата сама се затвори. Въ сѫщия мигъ току въ краката ни изчука и настрѣхна котка, препари-